

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

"Európa közepén élt valahol egy nép, hol felszántva a határ, hol végtelen az ég. Nem kívánt mást, csak saját hazát, hol övé a dal, s a szó, Hol aranyból, sárból születik majd, tudós és álmódó" csendülhet fel bennünk ismerősen a dal, amely kiválóan megfogalmazza azt a nemzeti elhatározást, amely motiválta a honfoglalást, az államalapítást és az elmúlt ezer esztendő küzdelmét a magyar állam és a magyarság fennmaradásáért. Államalapításunk óta nem akartunk és ma sem akarunk mást, minthogy békében és szabadon élhessünk, saját nyelvünkön szólhassunk, saját kultúránkat ápolhassuk, az őseink hitét és értékrendjét megélhessük és gyermekeinknek, unokáinknak továbbadhassunk. Első hallásra azt gondolhatjuk naivan, hogy ez egyáltalán nem rendkívüli vagy nagyravágyó kérés, sőt, inkább olyan minimumelvárás ez, amihez minden nemzetnek és embernek alapvető joga van. Ezeréves történelmünk és jelenkorunk azonban azt mutatja, hogy nagyon ritkán, nagyon rövid időre adatik meg az a kegyelmi állapot, amikor ezen törekvésünket ne akarnák letörni az aktuális hatalmak és hatalmasságok, hol keletről, hol nyugatról, hol északról, hol délről vagy akár egyszerre több irányból. A magyarság története sajnos igen gazdag vesztes csatákban, háborúkban, megszállásokban, területvesztésekben, megtorlásokban – avagy jelenleg divatos kifejezéssel élve – szankciókban. Mindazonáltal, éppen ezen zivataros évszázadok miatt van okunk arra, hogy hálával és büszkeséggel tekintsünk vissza az államalapítás óta eltelt időre, és arra, hogy minden viszontagság ellenére még van magyar állam, magyar nyelv és magyar kultúra. A több mint két évszázados herderi jóslat szerint *"A magyarok, mint az ország lakosainak legcsekélyebb része, most szlávok, németek, románok és más népek közé vannak beékelve, s századok múltán talán nyelvüket is alig lehet felfedezni."*

Be kell látunk, hogy Herder meglátása a legkevésbé sem minősült elfogultnak, irreálisnak vagy rosszindulatúnak. Különösen akkor, ha figyelembe vesszük azt, amit akkoriban nem lehetett előre látni, nevezetesen a 48/49-es szabadságharc leverését, a nyíltan magyarellenes Bach-korszakot, Trianont és nem utolsósorban a kereszténységet és nemzeti identitást módszeresen támadó kommunista megszállást. A jóslat ez idáig nem teljesült be, ami a történelem Urának kegyelméből annak a biztos alapnak és gyökereknek köszönhető, amelyet I. István tett le és ültetett el. Erre az alapra támaszkodott és ezen gyökerekből táplálkozott – többek között – Rákóczi, Kossuth, Széchenyi, Batthyány, Deák, Tisza, a neves és névtelen hősök, és nem utolsósorban a nemzeti identitásukban és keresztény hitükben megalkuvást nem ismerő nemzedékek. Pedig voltak és vannak szép számban olyanok, akik minden erővel azon fáradoztak és

fáradoznak a mai napig, hogy az alapot összezúzzák és a gyökereket kiszaggassák. Államalapításunk ünnepén tehát azt is ünnepeljük, hogy Metternich, Haynau, Clemenceau, Benes, Rákosi, Gerő, Ceaușescu és társai nem jártak sikerrel. A mai napon azonban azt is be kell vallanunk, hogy a rendszerváltozás után bár a módszerek finomultak, de azon elhatározás nem szűnt meg, sőt egyre erősebbnek látszik, hogy a magyar emberekből az Istenhez és Hazához való hűséget, valamint a kultúra és értékrend iránti ragaszkodást gyengítsék vagy végleg elpusztítsák. Ahogy azt a történelemből már megszokhattuk, ezen törekvés szolgálatába nemcsak a külföldi érdekek képviselői és ügynökei, hanem magukat magyar hazafinak valló, komoly tisztséget viselő emberek is álltak. Reményre ad okot ugyanakkor, hogy az elmúlt időszak azt igazolja, hogy a magyar emberek többsége számára az Isten, Haza, Család még mindig olyan értékek, amelyeket bár eltérő módon és mértékben, de fontosnak tartanak, és elutasítanak minden olyan nyomásgyakorlást, amelyek módszeres és intézményesített módon kívánják ezeket gyengíteni vagy felszámolni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A honfoglalás óta Európa közepén élünk, a nyugat és kelet – jobb esetben – találkozásánál, szerencsétlenebb időkben – ütközőzónájában. Ez a geopolitikai körülmény azóta is meghatározza a magyarság sorsát és predesztinálja történelmünket. Több, mint ezer éve I. István Hazánkat a Jóisten kegyelmére bízta és ennek jegyében a pogányság helyett a kereszténységet választotta, továbbá a nyugati világhoz való közeledést szorgalmazta. Mindazonáltal, sosem voltunk abban a szerencsés helyzetben, hogy a keleti világ hatásaitól függetlenedjünk vagy azt figyelmen kívül hagyjuk. Bármennyire is szerettünk volna mi a nyugathoz tartozni, ez a célkitűzésünk nem igen érdekelte sem a tatárokat, sem a törököket, sem a szovjeteket. Ami azonban ennél is szomorúbb, hogy igazán a nyugatot sem. Mindezek ellenére Magyarország, és benne a magyar emberek, továbbra is kitartanak I. István azon elhatározása mellett, hogy Magyarország egy keresztény hitre és nyugati értékekre épülő Európa része kíván lenni. A valóság azonban az, hogy a Nyugat és Európa a keresztény hit és értékek nélkül pusztá földrajzi kategóriákká degradálódnak. Éppen ezért – történelmünkhöz híven – úgy tűnik, hogy a Gondviselés ismét azt a feladatot szabta ránk, hogy Európát védelmezzük, ezúttal nem külső ellenségtől, hanem az identitás és értékek önkéntes feladásának veszélyétől. Ebben a harcban pedig mindannyiunknak részt kell vennie. A jó hír az, hogy nincsen szükség se pénzre, se paripára, se fegyverre. Csupán annyit kell tennünk, amit őseink az elmúlt ezer évben tettek. Kitartani azon törekvések mellett, amelyek alapjait I. István tette

le. Bízva abban, hogy a jó példának köszönhetően nemcsak a magyarság, de egész Európa visszatál azokhoz a régi alapértékekhez, amelyek meghatározták Európát és amihez I. István is csatlakozni kívánt.

Tisztelt Ünnepló Közösség!

Az új kenyér ünnepén hálát kell adnunk azért, hogy a sok nehézség ellenére a magyar emberek számára a mindennapi kenyér az elkövetkező évre is biztosítottnak tűnik közvetlen és szimbolikus értelemben egyaránt. A szomszédunkban zajló értelmetlen háború kendőzetlenül emlékeztet minket arra, hogy sem az új kenyér megléte, sem pedig a megérése nem magától értetődő. Arra biztatok mindenkit, hogy miközben hálát adunk az új kenyérért, gondoljunk kegyelettel azokra, akik a háború következtében ezt már nem tehetik meg, és gondoljunk felelősséggel azokra, akik számára a mindennapi kenyér közel sem biztos. Ezúton is megköszönöm mindazok önzetlen munkáját, akik a mindennapok feladatai és kihívási mellett azon is fáradoztak, hogy a háború áldozatain segítsenek.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Immár harminc éve, minden nyáron Százhalombatta a térség kulturális fővárosa. Arra a kérdésre, hogy vajon egy ilyen széles nemzetközi vonzerővel rendelkező eseménynek miért éppen Százhalombatta ad helyet, azt gondolom mindannyian tudjuk a választ. A válasz nem más, mint az a kitartó közösség, amely Szigetvári József nevéhez kötődik. Szigetvári József volt az, aki az elmúlt 30 évben megalkuvást nem ismerve dolgozott azon, hogy a különböző nemzetközi folklórrendezvényeken Magyarország képviselve legyen és, hogy Százhalombattán és a térség különböző településein évről-évre a mostanihoz hasonló, magas színvonalú fesztiválon gyönyörködhesünk a globális népművészet gazdagságában. A köszönet és elismerés mellett azt kívánom Szigetvári Józsefnek és csapatának, hogy ne lankadjon a lelkesedés és a mögöttünk álló 30 év ne lazításra, hanem legalább még 30 év munkára sarkalja őket.

Ezúton fejezem ki elismerésemet és köszönetemet mindazoknak, akik idén is azon fáradoztak, hogy egy professzionálisan megszervezett és rendkívül tartalmas programnak nézhetünk most elébe. Köszönöm a hazai és vendégelődök részvételét és kívánom, hogy a rendezvény hosszútávú és gyümölcsöző kapcsolatot teremtsen a résztvevő szervezetek, fellépők és kísérőik között. Végezetül, mindannyiuknak azt kívánom, hogy a mai együttlét és tartalmas programok

erősítsék azt a közös alapot, amely megmaradásunk és boldogulásunk alapvető záloga. Ennek jegyében köszönöm meg megtisztelő figyelmüket és kívánok áldott ünneplést.